

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi G. L.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 stycznia 2007 r., sygn. akt VI GC (...) [VI WSC (...)]

w sprawie z powództwa G. L.

przeciwko J. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2008 r.,

- 1.) odrzuca skargę;**
- 2.) zasądza od G. L. na rzecz J. A. kwotę 1200, zł (jeden tysiąc dwieście) tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2007 r. [sygn. akt VI GC (...)] Sąd Rejonowy w B. odrzucił apelację powódki G. L. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie o zapłatę.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia, powołując się na naruszenie konstytucyjnych praw człowieka i obywatela, zwłaszcza art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wskazując na art. 130 § 3 k.p.c. jako na przepis prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach - jak stanowi § 2 powołanego artykułu - gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c. wyjątkowy wypadek umożliwiający wniesienie skargi od prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji powinien być jednoznacznie wykazany.

Pełnomocnik skarżącej nie wykazał, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, powołał się bowiem wyłącznie na fakt prawomocnego odrzucenia apelacji. Nieskorzystanie z apelacji z powodu naruszenia przez profesjonalnego pełnomocnika obowiązku uiszczenia opłaty, wynikającego z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), nie stanowi natomiast podstawy do przyjęcia, że zachodzi wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie istotne jest także to, że kwestionowane postanowienie formalne Sądu Rejonowego o odrzuceniu apelacji zamknęło powódce tylko możliwość kontroli instancyjnej (apelacyjnej) wyroku tego Sądu i samoistnie nie może stanowić szkody. W konsekwencji istnieje wyrok Sądu Rejonowego z dnia 14 listopada 2006 r., korzystający z waloru prawomocności i powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.). Nie został on zakwestionowany również w tej skardze, zatem nie może podlegać jakiegokolwiek weryfikacji w sprawie skargowej.

Skarga powódki nie spełnia także istotnego wymagania, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Skarżąca podała, że szkoda, jaką poniosła, to wartość przedmiotu sporu, a dowody na poniesienie tej szkody to niekorzystne dla niej rozstrzygnięcia sądów. Należy zauważyć, że skarżąca - w następstwie procesowego

ukształtowania swojej skargi - została pozbawiona możliwości dowodzenia, że wynik postępowania odwoławczego byłby dla niej korzystny. Sąd Najwyższy nie może zastępować sądu drugiej instancji i rozstrzygać, jakiej treści orzeczenie odwoławcze powinno zapaść w następstwie nieodrzczenia apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r. V CNP 86/06; OSNC 2007/3/47). Zaskarżając jedynie postanowienie o odrzuceniu apelacji strona skarżąca nie uprawdopodobniła, gdyż nie mogła uprawdopodobnić, powstania szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. art. 98 § 1 i 108 § 1 k.p.c.